

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/39/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2614201071
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2614201071.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, právne zastúpeného: Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, proti žalovaným: 1/ nebohý W. A., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom N. XXX, zomrelý XX.XX.XXXX, 2/ G. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, o zaplatenie 815 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 07. októbra 2015, č.k. 3C/128/2014-76, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **r u š í** a vec **m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvého stupňa žalobu žalobcu, ktorou sa tento proti žalovaným domáhal zaplatenia sumy 815 eur, zmluvnej pokuty vo výške 0,065% denne a úroku z omeškania vo výške 2,525% ročne z neuhradených splátok úveru zamietol, a určil, že zmluvná podmienka dojednaná v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8100031426 uzavretá dňa 29.07.2010 žalobcom ako dodávateľom a žalovanými v 1. a 2. rade ako spotrebiteľmi, uvedená v článku 6 v znení: Mesačná splátka (vrátane úrokov) 54,50, RPMN za úver (v %) 67,06, ročná úroková sadzba úveru (v %) 70,01“ je neplatná z dôvodu neprijateľnosti tejto podmienky. O trovách konania súd rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovení § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 53a (účinného od 01.03.2010), § 470 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 153 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej O.s.p.). Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi účastníkmi konania došlo k platnému uzavretiu zmluvy o úvere, ktorá má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a príslušných ustanovení § 52 a nasl. OZ a z uvedeného dôvodu je na daný vzťah potrebné aplikovať všetky ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa pričom z povahy spotrebiteľských zmlúv vyplýva, že nesmú obsahovať neprimerané podmienky. Z predloženej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru (ako aj zo skutočností uvedených v žalobe) vyplýva, že žalobca poskytol žalovaným úver vo výške 960 eur a títo mali v zmysle zmluvy vrátiť žalobcovi sumu 1.962 eur, zaplatili však len 1.147 eur, rozdiel vo výške 815 eur predstavuje žalovanú sumu. Zo zmluvy vyplýva, že mesačná splátka bola dohodnutá vo výške 54,50 eur, RPMN za úver vo výške 67,06%, ročná úroková sadzba úveru vo výške 70,01%. Po preskúmaní zmluvných podmienok súd prvého stupňa dospel k záveru, že tieto zmluvné podmienky sú neplatné z dôvodu ich neprijateľnosti. V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka ide o ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom táto značná nerovnováha spočíva v stanovení neprimeranej výšky mesačnej splátky, RPMN a úrokovej sadzby pri poskytnutom úvere. Výška úrokovej sadzby vysoko prevyšuje úrokové sadzby k úverom poskytovaným bankami, čo mal súd preukázané výpisom Slovenskej sporiteľne, a.s., o úrokových sadzbách platných do 31.08.2010,

čiže v čase uzavretia predmetnej zmluvy, podľa ktorej úroková sadzba spotrebného úveru predstavovala 9,90% ročne. Zároveň súd z prehľadu zverejneného NBS zistil, že v 3. štvrtroku 2010 bola priemerná úroková sadzba spotrebiteľských úverov poskytnutých na obdobie od 1 do 5 rokov vo výške 12,66% a preto súd vyhlásil za neprijateľnú zmluvnú podmienku aj výšku mesačnej splátky úveru, nakoľko v nej sú zahrnuté aj úroky z úveru. Keďže úverová zmluva je v častiach, v ktorých súd vyhlásil zmluvné podmienky za neplatné, nemohol potom žalobe vyhovieť, keďže mal súd nepochybne preukázané, že žalovaní už istinu úveru zaplatili. Keďže zmluvné podmienky o mesačnej splátke úveru, RPMN úveru a ročnej úrokovej sadzbe sú neplatné, žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie dlžnej sumy a z uvedeného dôvodu mu súd nepriznal ani nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty. Rovnako súd zamietol žalobu aj v časti úrokov z omeškania, keďže prišlo k zamietnutiu žaloby v časti istiny. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a vo veci úspešnej žalovanej nepriznal právo na náhradu trov konania, nakoľko ich náhradu nežiadala.

Po začatí konania žalovaný v 1. rade zomrel, čo prvostupňový súd skonštatoval v odôvodnení rozsudku a uviedol, že na základe osvedčenia o dedičstve nadobudla dedičstvo žalovaná v 2. rade, preto súd pokračoval v konaní iba s ňou ako právnu nástupkyňou, keďže dedič zodpovedá za primerané náklady spojené s pohrebom a za poručiteľove dlhy do výšky nadobudnutého dedičstva.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadol v celom rozsahu včasným odvolaním žalobca, ktorý ho navrhol zmeniť a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovieť, výroky o určení neprijateľných podmienok zrušiť a priznať mu aj náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. V odvolaní vytkol súdu prvého stupňa jednak nesprávny procesný postup, ktorým konanie voči žalovanému v 1/ rade nezastavil (podľa názoru odvolateľa po jeho smrti bolo potrebné osobitne sa vysporiadať so zánikom procesného postavenia žalovaného v 1/ rade, t.j. so zánikom jeho procesnej subjektivity a nepostačilo pokračovať len so žalovaným v 2/ rade s konštatovaním, že tento nadobudol dedičstvo po žalovanom v 1/ rade), a jednak rozhodnutie vo veci samej považoval založené na záveroch odporujúcich platnej právnej úprave, keď súd konštatovanie o neprijateľnej podmienke údaju o mesačnej splátke (lebo tá zahŕňa aj úroky), úrokovej sadzby a údaju o RPMN nesprávne odvíjal z posúdenia platnosti resp. neplatnosti úrokovej sadzby úveru, čo je v rozpore so znením § 53 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého, rovnako ako v zmysle článku 4 ods. 2 Smernice Rady 93/13 EHS platí, že cena plnenia je vylúčená z posudzovania ako neprijateľná podmienka. Súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s citovaným ustanovením a preto jeho tvrdenie o tom, že ide o neprijateľnú podmienku je nepreskúmateľné. Pokiaľ ide o úrok, tento predstavuje cenu požičania peňažných prostriedkov a úroková sadzba je len spôsobom matematického (číselného) vyjadrenia tejto ceny a vzhľadom k uvedenému nie je možné úrokovú sadzbu a dojednanie o nej považovať za neprijateľnú podmienku, ktorý záver potvrdzuje aj ustanovenie § 53 ods. 6 OZ. Po vecnej stránke je teda nesprávnym aj záver o neprijateľnosti ustanovenia o mesačnej splátke a o výške RPMN. Nesprávny bol postup súdu pri posudzovaní primeranosti výšky odplaty, keď súd porovnával priemerné úrokové sadzby bánk s úrokovou sadzbou dohodnutou účastníkmi, bez uvedenia, ktoré zákonné ustanovenia pre takýto postup použil, a ktoré tak zakladajú legitimitu rozhodnutia súdu ako takého, pričom z obsahu rozsudku vyplýva, že ustanovenie upravujúce výšku maximálnej odplaty v spotrebiteľských vzťahoch súd ani neaplikoval. Porovnávanie úrokovej sadzby v zmluve s priemernými úrokovými sadzbami bánk nemá oporu v žiadnom zákonnom ustanovení a súd takéto ustanovenie ani neoznačil, takže je nepreskúmateľné na akom podklade súd vo veci konal a rozhodoval, pričom súd nepostupoval spôsobom, ktorý by zodpovedal zákonnému ustanoveniu § 53 ods. 6 OZ, podľa ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, pričom pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Žalobca je toho názoru, že výška odplaty za úver na základe Zmluvy o revolvingovom úvere je primeraná a v súlade so zákonom, čo je možné vyvodiť porovnaním výšky odplaty z obdobia, kedy bola regulovaná, keď podľa Nariadenia vlády č. 238/2008 Z.z. bola maximálna výška odplaty pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 16.05.2010 do 15.08.2010 vo výške 76%.

Žalovaná odvolanie nepodala a k odvolaniu žalobcu sa nevyjadřila.

Krajský súd v Trnave (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§

214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odvolačí súd sa najskôr zaoberal procesnou stránkou veci, najmä okruhom účastníkov, tak ako ich vymedzuje Občiansky súdny poriadok.

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že súd konal ako s účastníkmi konania so žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade, resp. po smrti žalovaného v 1. rade už konal iba so žalobcom a žalovanou v 2. rade. V tejto súvislosti odvolací súd k námietke odvolateľa o nesprávnom procesnom postupe prvostupňového súdu uvádza nasledovné:

Súd pri prechode práv a povinností na inú fyzickú osobu pokračuje v konaní s právnym nástupcom, inak by musel konanie zastaviť podľa § 107 O.s.p., a to by bolo v rozpore s účelom Občianskeho súdneho poriadku. V § 107 ods. 1 je totiž ustanovené, že ak účastník stratí spôsobilosť byť účastníkom konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd podľa povahy veci posúdi, či má konanie zastaviť, alebo prerušiť, alebo či v ňom môže pokračovať. Súd vec posúdi bez ohľadu na to, či účastník konania urobil návrh na zmenu účastníkov. V konaní bolo preukázané, že po začatí konania označený žalovaný v 1. rade zomrel a podľa osvedčenia o dedičstve sa stala univerzálnym právnym nástupcom žalovaná v 2. rade. Okresný súd preto správne postupoval v zmysle ust. § 92 ods. 2, 3 O.s.p., keď pokračoval v konaní so žalovanou v 2. rade bez potreby osobitne rozhodovať osobitným uznesením o zastavení konania voči zomrelému, preto odvolacia námietka žalobcu je v tomto smere nedôvodná.

Odvolačí súd však zistil iné procesné pochybenie súdu prvého stupňa, na ktoré bolo potrebné prihliadnúť a síce, že okresný súd nekonal so všetkými účastníkmi, s ktorými mal konať. V priebehu konania bolo totiž súdu doručené dňa 03.10.2014 podanie právneho zástupcu občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, ktorým združenie oznámilo svoj vstup do konania ako vedľajší účastník na podporu žalovaného. Súd prvého stupňa neupovedomil ani jedného z hlavných účastníkov konania o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, a tomuto iba písomne dňa 16.10.2014 oznámil, že vo veci vydal dňa 16.10.2014 platobný rozkaz a teda oznámením o vstupe do konania nenastali účinky vzniku vedľajšieho účastníctva, nakoľko to vylučuje zmysel a účel inštitútu skráteneho (rozkazného) konania, pričom poukázal na uznesenie NS SR č.k. 6 Cdo 357/2012 zo dňa 30.10.2013. Z obsahu spisu však ďalej vyplýva, že vydaný platobný rozkaz bol následne uznesením zo dňa 22.04.2015 zrušený podľa § 173 ods. 2 veta prvá O.s.p. pre nemožnosť jeho doručenia, čiže k skončeniu veci v skrátenej konaní nedošlo a súd vo veci konal ďalej, kedy už nemal žiadny dôvod nekonať s vedľajším účastníkom.

Podľa ustanovenia § 90 O.s.p., účastníkmi konania sú navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný) alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označuje.

Podľa ustanovenia § 93 ods. 2, 3 a 4 O. s. p. v znení účinnom v čase oznámenia vstupu združenia do konania, ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 O. s. p.). Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh (§ 93 ods. 3 O. s. p.). V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 O. s. p.).

Občiansky súdny poriadok nijako nevymedzuje, kedy môže vedľajší účastník vstúpiť do konania. Pre vstup vedľajšieho účastníka do konania podľa § 93 ods. 2 O. s. p. bola v uvedenom prípade rozhodujúca skutočnosť, že toto združenie je právnickou osobou, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného zákona (zák. č. 250/2007 Z. z.), a že tento legitímnym spôsobom vstúpil do konania na ochranu práv a oprávnených záujmov spotrebiteľa. Z vyššie uvedeného vyplýva, že postup okresného súdu nebol v súlade so zákonnou úpravou; keď zrušením platobného rozkazu konanie nadobudlo atribúty sporového konania a nastali účinky vzniku vedľajšieho účastníctva na základe oznámenia združenia doručeného súdu dňa 03.10.2014. Za daného stavu, pokiaľ okresný súd mal avizovaný vstup združenia založeného podľa ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa do konania, bol povinný po zrušení platobného rozkazu s poukazom na ustanovenie § 93 ods. 2 a 3 O. s. p. prihliadať na účinný vstup toho spotrebiteľského združenia do konania ako vedľajšieho účastníka, t.j. mal túto

skutočnosť oznámiť ostatným účastníkom konania a vyzvať ich, aby sa k tomuto vstupu vyjadrili a pokiaľ žiaden z účastníkov konania voči vstupu tohto subjektu do konania nenamietal, mal s ním ako účastníkom konania konať.

Odvolačný súd musí podľa § 212 ods. 3 O. s. p. < prihliadnuť na vady konania pred súdom prvého stupňa, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dňom doručenia oznámenia vedľajšieho účastníka o vstupe do konania sa tento stal účastníkom konania. Ak s ním okresný súd nekonal, odňal tomuto účastníkovi podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. < možnosť konať pred súdom, pretože tento účastník nemohol v konaní pred súdom uplatniť svoje práva, ktoré mu Občiansky súdny poriadok poskytuje (zúčastniť sa na pojednávaní, predkladať dôkazy, vyjadriť sa k tvrdeniam ostatných účastníkov a napokon aj aby mu bolo rozhodnutie súdu doručené a prípadné podanie opravného prostriedku). Konanie je tak zaťažené vadou, na ktorú musel odvolací súd prihliadnuť podľa § 212 ods. 3 O. s. p. < z úradnej moci.

Okrem vyššie uvedeného procesného pochybenia došlo súdom prvého stupňa však k odňatiu možnosti konať pred súdom aj čiastočnou nepreskúmateľnosťou rozsudku, v čom treba dať za pravdu odvolateľovi.

Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu ustanovuje § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V rozpore s takýmito požiadavkami je nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú a napokon tiež iba všeobecné súhrnné zistenia, konštatovania alebo závery bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto vyvedené. Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, ktoré zakladá dôvod odvolania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a súčasne je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP, porovnaj napr. rozsudok *Garciaruiz v Španielsko* z 21.01.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29.05.1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19.02.1998). Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 45 ods. 1 Ústavy a článku 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia - musí byť teda preskúmateľné.

Porovnávajúc odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu s vyššie citovaným ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. a jeho uvedeným výkladom dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa sa danými kritériami dôsledne neriadil.

V prejednávanej veci sa žalobca domáha zaplatenia nedoplatku revolvingového úveru v sume 815 eur ako súčet neuhradených splátok úveru po jeho predčasnom zosplatnení dňa 16.09.2012. Ide tu nesporne o pohľadávky zo spotrebiteľského úveru uzavretého dňa 26.07.2010 v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako správne konštatoval prvostupňový súd, ktorý po oboznámení sa s obsahom zmluvy uzavrel, že dojednania o mesačnej splátke (vrátane úrokov) 54,50, RPMN za úver 67,06 % aj ročnej úrokovej sadzbe úveru 70,01% sú neplatné z dôvodu neprijateľnosti týchto podmienok pri stručnom konštatovaní, že ide o ustanovenia v zmysle § 53 ods. 1 OZ, spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, spočívajúcu v neprimeranej výške mesačnej splátky, RPMN a úrokovej sadzby, ktorá vysoko prevyšuje úrokové sadzby úverov poskytovaných bankami v období uzavretia predmetnej zmluvy, pričom sa súd odvolal aj na zistené priemerné úrokové sadzby spotrebiteľských úverov poskytnutých na obdobie od 1 do 5 rokov. Po takto zdôvodnenom určení neprijateľnosti vyššie označených zmluvných podmienok potom už len konštatoval, že vzhľadom k neplatnosti týchto podmienok nebolo možné žalobe vyhovieť, nakoľko žalovaní už istinu úveru zaplatili, čiže žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie dlžnej sumy a z rovnakého dôvodu ani na zaplatenie zmluvnej pokuty a úrokov z omeškania, keďže prišlo k zamietnutiu žaloby v časti istiny. Treba uviesť, že takéto zdôvodnenie zamietnutia žaloby je nekonzistentné a nezrozumiteľné, keď jediná súdom aplikovaná právna norma, ktorou tento svoj záver zdôvodnil (§ 53 ods. 1 OZ) je na zistený skutkový stav nepoužiteľná, pretože práve v tomto ustanovení je zakotvené, že zákaz neprijateľných podmienok neplatí, ak ide o zmluvné podmienky týkajúce sa hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, čo takpovediac vylučuje jeho aplikáciu na výšku úrokovej sadzby, ktorá je cenou úveru, čo aj dôvodne namietala žalobkyňa. Porovnávanie dohodnutej úrokovej sadzby s priemernými úrokovými sadzbami v rozhodnom období mohlo podľa názoru odvolacieho súdu viesť prvostupňový súd k záverom o neplatnosti dojednania o výške úrokovej sadzby jedine cestou prípadného rozporu s dobrými mravmi alebo preukázania nekalooobchodných praktík dodávateľa, nie však ním zvolenou argumentáciou a aplikáciou ním použitej právnej normy. Z uvedených dôvodov, ako aj pre nie celkom dostatočné venovanie sa skutkovej stránke veci (súd napr. celkom opomenul vyhodnotiť predmetnú úverovú zmluvu z hľadiska obsahu obligatórnych náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 Zák. č. 129/2010 Z.z.) sa preto v odôvodnení nenachádza žiadna uspokojivá odpoveď na otázku, z akého dôvodu bola žaloba v celosti zamietnutá a rozsudok tak trpí vadou nepreskúmateľnosti rozsudku, ktorá spadá pod postupy súdu odnímajúce účastníkom reálnu možnosť konať pred súdom (podľa už vyššie citovaného ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zrušil a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom sa v súlade so zákonom bude potrebné vysporiadať so vstupom vedľajšieho účastníka do konania a následne vec opätovne prejednať, v potrebnom rozsahu vykonať dokazovanie a vo veci opätovne rozhodnúť, pričom súd svoje rozhodnutie i v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodní. V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne tak o náhrade trov prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.

Senát krajského súdu uvedené uznesenie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.